

Lev Havlíček

scénář reportáže + co se nevešlo do scénáře...

8.10 – 8.34

„Nedám dopustit na to, že máme možnost žít dnes v demokracii, byť to není ideální zřízení. Má mnoho svých nedostatků, ale ve srovnání s totalitou – zaplat' pánbůh, že jsem se toho dožil, že můžu žít i v jiném systému, než bylo za komunistů...“

Toto jsou slova našeho pamětníka Lva Havlíčka, který prožil téměř 30 let v totalitním komunistickém režimu.

Své dětství považuje za šťastné a vytváření jeho životních hodnot ovlivnilo působení ve Skautu. V osmdesátých letech studoval na VŠ a začal se formovat jeho postoj k režimu.

4.42 – 5.05, 5.29 – 5.50

„V letech 79 – 84 jsem byl na Vysoké škole strojní v Plzni. Tam jsem se vyloženě setkával s lidmi, od kterých jsem dostával k přečtení různé materiály. Tam už jsem ten postoj začínal mít vyhraněný. Věděl jsem, že v tomhle režimu nechci žít, ale zároveň, že chci žít tady.

Se svými známými jsem se pohyboval na rozhraní šedé zóny, undergroundu, disentu. Člověk se stýkal s lidmi ze všech těchto oblastí a vyvrcholilo to tím, že jsem se setkal s velmi vzácným člověkem, s mým přítelem Jindrou Konečným...“

21. 8. 1968 však intervence vojsk Varšavské smlouvy vše ukončila. Skaut a další jiné organizace byly opět zakázány a nastává období tvrdé normalizace. Znakem tehdejšího totalitního režimu bylo omezování lidských práv, např. práva na svobodu slova...

11.20 – 11.36

„To byla klasika, že v totalitě se něco říkalo doma, něco se říkalo na veřejnosti. Názory, které jsem měl z domova, tak jsem věděl, že je nemůžu říct ve škole, protože to by byl malér. Nejenom pro mě, ale i pro rodiče.“

Lev Havlíček byl součástí undergroundové kapely Žába s peněženkou na zádech.

11.54 – 12.29

„Za bolševika byla společenská povinnost mít kapelu, protože to byla jedna z možností, jak se nějakým způsobem vyjadřovat. Když pomíneme výtvarné umění, performance, muzika byla hodně otevřený většinový způsob projevu. Nám nešlo o to, mít kapelu proto, že v těch textech budeme proti něčemu protestovat. Ono se to do těch textů dostávalo samo vlivem toho, v čem jsme žili.“

Kultura té doby podléhala značné cenzuře a byla v hledáčku státní tajné policie.

12.54 – 13.17

„Kapely, které chtěly tenkrát hrát profesionálně, musely chodit na přehrávky. Bylo to velmi potupné, protože bylo důležitější vědět, kdo je okresním tajemníkem KSČ, než umět noty a vědět něco z hudební teorie.“

Listopadové dny roku 1989 zastihly Lva Havlíčka v Horní Blatné, kde karlovarský disident a jeho přítel Jindra Konečný organizoval sázení stromků.

17.39 – 18.14, 18.29 – 18.46

„Opravdu vynikající akce, protože to bylo tři v jednom. Jednak ekologické hledisko, protože jsme sázeli stromy. Pak jsme vydělali nějaké peníze a část z nich jsme posílali rodinám politických vězňů na přilepšení, i když to nebylo moc. A třetí aspekt, který tahle akce měla, bylo, že vždycky do Blatné za námi přijeli třeba i lidé z Prahy.

Byla to setkání s lidmi, kteří nás informovali o tom, co se děje v Praze, co se děje v nezávislých strukturách a jaký je vývoj. Takže to sloužilo i jako místo setkávání se a předávání si informací.“

Po roce 1988 se větší protesty přenesly i do Karlových Varů a probíhaly zde demonstrace k různým výročím, například 21. srpnu nebo 28. říjnu...

56.25 – 57.33

„U pošty nás okamžitě zkontrovali, pak otevřeli vrata, kam vjíždí služební auta a to mě polilo horko, protože tam byli připravení buchaři s dlouhým obuškem a to mi zase demonstrovalo to, jak se ten režim bojí. Byla nás tam hrstka, možná ani dvacet ne a bylo tam připravené komando, jako kdyby se tam chystala obrovská demonstrace. Pak s námi jezdili a snažili se nám odříznout cestu a směřovali nás, kam máme jít. Pak jsme se jim vysmekli a skončili jsme u Becherovky. A teprve v

devadesátých letech při prověrkách se zjistilo, že byl příkaz nás s autama dostrkat na Horní nádraží, kde už čekali připravený bejci a měli za úkol nás rozmlátit."

Sametová revoluce byla pro Lva Havlíčka důležitým mezníkem. Nestal se však členem koordinačního centra Občanského fóra, ani nechtěl dělat politiku.

35.17 – 35.44

„Já jsem pomáhal, kde bylo potřeba. Tenkrát vzniklo Občanské fórum – to vzniklo všude. Je pravda, že Jindra Konečný mě chtěl do něčeho natlačit (říkám to jako nadsázku..), ale já jsem už tenkrát říkal, že já nejsem člověk, který chce dělat politiku."

Po revoluci byl členem prověřkové komise pro zaměstnance věznic v Ostrově a v Horním Slavkově.

37.09 – 37.17

„To jsem pracoval sedm měsíců pro Ministerstvo spravedlnosti a dělali jsme prověrky v kriminálech."

Lev Havlíček byl a je stále tvůrčí osobností. Věnoval se novinářině, hraje v kapele Primitivové neznámé kultury a pomocí muzikoterapie pomáhá dětem.